

عنوان مقاله:

ارائه الگوی چارچوب ساختار فضایی با تاکید بر ثبات و استقرار پایدار جمعیت (مطالعه موردی: استان هرمزگان)

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی شهری چشم انداز زاگرس، دوره 10، شماره 36 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

حسن محمدیان مصمم - دانشجوی دکتری، دانشکده علوم زمین، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

عباس علیپور - دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه جامع امام حسین (ع)، تهران، ایران

احسان علیپوری - پژوهشگر راهبردی پژوهشکده آماد، فناوری دفاعی و پدافند غیرعامل، دانشگاه عالی دفاع ملی، تهران، ایران

حسین یداله نیا - کارشناسی ارشد، دانشکده علوم زمین، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

ساختار فضایی هر منطقه بازتاب برنامه‌ریزی‌ها در طی دوره‌های مختلف می‌باشد، که از ساختارهای اقتصادی، اجتماعی، طبیعی و نظام توزیع فعالیت متأثر است. عدم توجه به برقراری تعادل بین سه رکن جمعیت، فعالیت و محیط در سازمان فضایی موجب گسیختگی فضای زیست و فعالیت، اتلاف قابلیت‌های فضا و هدر رفتن استعدادهای حاشیه‌ای شدن مناطق و فشار به ظرفیت‌های عرصه محدود، تشدید نابرابری‌های فضایی، نارسایی و توزیع نامناسب خدمات، اختلال در توسعه متوازن و یکپارچه منطقه‌ای و ... خواهد شد. هدف پژوهش، بررسی ساختار فضایی استان هرمزگان و ارائه رویکرد مناسب به منظور آرایش منطقی فضا، ایجاد تعادل و هماهنگی در توزیع سه رکن فضا (جمعیت، فعالیت و محیط) است. روش پژوهش توصیفی-تحلیلی و ابزار تجزیه و تحلیل اطلاعات در محیط GIS انجام گرفته است. برای شناخت راهبرد مناسب در جهت بهبود وضعیت ساختار فضایی به نظرخواهی از متخصصین و کارشناسان پرداخته و با استفاده از مدل SWOT مورد تحلیل قرار گرفت. نتایج پژوهش نشان می‌دهد، ساختار فضایی استان هرمزگان متمرکز و تک مرکزی بوده و سلسله مراتب نظام سکونتگاهی بر مبنای جمعیت و فعالیت در استان شکل نگرفته است. در همین راستا راهبرد مناسب برای بهبود وضعیت و دستیابی به ساختار فضایی مطلوب توجه به رویکرد آمایشی و راهبرد تثبیت پراکنده است. که این راهبرد به تقویت و توسعه مناطق سطح دوم و سطح سوم استان می‌پردازد.

کلمات کلیدی:

ساختار فضایی، رویکرد آمایشی، جمعیت، استان هرمزگان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1495870>

